

จุด پای

วิภาค ฉัพพรรณ

มาตรา 156 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย เปิดโอกาสให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรพรรคฝ่ายค้านสามารถยื่นญัตติขอเปิดอภิปรายทั่วไปเพื่อลงมติไม่ไว้วางใจ 2 แนวทางด้วยกัน

แนวทางหนึ่ง คือ การลงมติไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีเป็น "รายบุคคล"

แนวทางหนึ่ง คือ การลงมติไม่ไว้วางใจรัฐมนตรี "ทั้งคณะ"

นายบัญญัติ บรรทัดฐาน ครั้งเป็นรองนายกรัฐมนตรีในรัฐบาลของ นายชวน หลีกภัย นิยามบทบาทและความหมายที่แตกต่างกันของการยื่นญัตติใน 2 แนวทางนี้ได้อย่างคมชัดเป็นอย่างยิ่ง

เป็นความคมชัดในความเห็น "คำวิง" ของพรรคฝ่ายค้านในขณะนั้น

นั่นก็คือ พล.อ.ชาติชาย ชุณหะวัณ ต้องการที่จะให้มีขบวนการยื่นในลักษณะการลงมติไม่ไว้วางใจรัฐมนตรี "ทั้งคณะ"

ขณะที่ นายบรรหาร ศิลปอาชา เมื่อดำรงตำแหน่งเป็นเลขาธิการพรรคชาติไทย มีความเห็นว่า น่าจะยื่นในลักษณะการลงมติไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีเป็น "รายบุคคล"

บทสรุปของ นายบัญญัติ บรรทัดฐาน คือ พล.อ.ชาติชาย ชุณหะวัณ ต้องการล้มรัฐบาล!

ต้องการล้มรัฐบาลโดยอาศัยญัตติขอเปิดอภิปรายทั่วไปเพื่อลงมติไม่ไว้วางใจรัฐมนตรี "ทั้งคณะ" ตามมาตรา 156 เป็นเครื่องมือ

ขณะเดียวกัน การแสดงความไม่ไว้วางใจเป็น "รายบุคคล" เป็นท่าทีที่อ่อนและผ่อนเบา

การยื่นญัตติขอเปิดอภิปรายทั่วไปเพื่อลงมติไม่ไว้วางใจของพรรคฝ่ายค้านที่นำโดย นายชวน หลีกภัย ดำเนินไปเช่นเดียวกับที่เคยเป็นความต้องการของ นายบรรหาร ศิลปอาชา หัวข้อที่ยังไม่ได้เป็น "ผู้นำวิสัยทัศน์"

นั่นก็คือ การแสดงความต้องการจะอภิปรายทั่วไปเพื่อลงมติไม่ไว้วางใจรัฐมนตรีจำนวน 10 คน

นั่นก็คือ เป็นการดำเนินไปในลักษณะ "รายบุคคล" มิใช่ "ทั้งคณะ"

เท่ากับว่าพรรคฝ่ายค้านประเมินว่าเวลา 9 เดือนเร็วเกินไปที่จะเสนอญัตติในลักษณะที่พุ่งไปยังรัฐบาลทั้งคณะ

อีกด้านหนึ่ง พรรคฝ่ายค้านยังไม่มีข้อมูลที่มีหลัก

ตี "สาขาติ" - ต่างหาก คือ "เป้าหมาย" ตัวจริง ที่ปลายหอก "ฝ่ายค้าน" หมายทะลวง "ยอดอก"

ฐานอย่างหนักแน่นเพียงพอนักแน่นอนอย่างเพียงพอที่เมื่อเสนอขึ้นมาแล้วจะสามารถ "ล้ม" รัฐบาลได้ทีละคน! จึงได้เลือกวิธีการเปิดอภิปรายทั่วไปในลักษณะเป็นการวิพากษ์เปิดโปงอย่างเป็นทางการเฉพาะรายบุคคลแน่นอน ย่อมมิใช่เป็นรายบุคคลอย่างชนิดวางน้ำหนักอย่างทัดเทียมกันทั้ง 10 คน ในความเป็นจริงทางยุทธวิธี พรรคฝ่ายค้านย่อมจะ

ต้องเตรียม "หมัดหนัก" ของคนไว้วางใจรัฐมนตรีคนใดคนหนึ่งให้ 10 คนนี้

คำถามอยู่ที่ว่าเป็นใคร

เป้าหมายที่แท้จริงของพรรคฝ่ายค้าน เมื่อมีได้ต้องการ "ล้ม" รัฐบาล ก็ย่อมจะอยู่ที่การเจาะทะลวงเข้าไปภายในของคณะพรรคร่วมรัฐบาลเป็นสำคัญ

ถึงแม้ นายบรรหาร ศิลปอาชา และ นายมนตรี พงษ์พานิช จะมีรายชื่ออยู่ด้วย

แต่กล่าวสำหรับ นายมนตรี พงษ์พานิช และ นายสุวิทย์ คุณกิตติ น่าจะเป็นการดำเนินการในลักษณะโจมตีก่อนที่จะถูกโจมตีมากกว่า

เป็นการรุกในลักษณะป้องกันตัว

ขณะที่การกำหนดตัว นายสุวิชัย ริงสิตพอก แห่งพรรคความหวังใหม่ นายไชยวัฒน์ สินสุวงศ์ แห่งพรรคพลังธรรม และ นายชัยภักดิ์ ศิริวัฒน์ แห่งพรรคประชากรไทย โดยมีได้และไปอิงหัวหน้าพรรค

น่าจะเป็นการดัก "ลิ้ม" เข้าไปสร้างความแตกแยกภายใน

ปลายหอกแห่งการยื่นญัตติขอเปิดอภิปรายทั่วไปเพื่อลงมติไม่ไว้วางใจครั้งนี้เป็น "รัฐมนตรี" ของพรรคชาติไทยมากกว่า

นายบรรหาร ศิลปอาชา มีอาเจหลักเสี่ยงจากญัตตินี้ได้ เนื่องจากนอกจากเป็นนายกรัฐมนตรีแล้วยังเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยอีกด้วย

แต่ นายบรรหาร ศิลปอาชา ก็มีได้เป็นเป้าหมายอย่างแท้จริง

นายสุวิทย์ หาญสวัสดิ์ ก็มิใช่ แม้กระทั่ง นายเนวิน ชิดชอบ ก็เสนอเป็นเพียงเป้าหมายดวงเท่านั้นเองของจริงน่าจะเป็น นายสุชาติ ตันเจริญ เป็นการเจาะเข้าไปในความ "กว้าง" ที่ นายสุชาติ ตันเจริญ แสดงออกในฐานะผู้นำกลุ่ม 16

หากสามารถ "โคตโคต" นายสุชาติ ตันเจริญ ได้สำเร็จ-นั่นย่อมเป็น "ชัยชนะ"!